

Цей переклад підготовлений Радою Європи в межах Плану дій Ради Європи для України на 2018-2021 роки та фінансований за рахунок коштів на рівні Плану дій, наданих Естонією, Ірландією, Латвією, Литвою, Ліхтенштейном, Люксембургом, Нідерландами, Норвегією, Польщею, Румунією, Туреччиною, Угорщиною, Фінляндією, Чеською Республікою, Швейцарією, Швецією та Канадою.

This translation is produced by the Council of Europe within the framework of the Council of Europe Action Plan for Ukraine 2018-2021 and funded with Action Plan-level funds provided by the Czech Republic, Estonia, Finland, Hungary, Ireland, Latvia, Liechtenstein, Lithuania, Luxembourg, the Netherlands, Norway, Poland, Romania, Sweden, Switzerland, Turkey and Canada.

Вегановіс проти Хорватії - 46423/06

Рішення від 25.6.2009 [Секція I]

Стаття 3

Позитивні зобов'язання

Бездіяльність державних органів, що призвела до закриття через сплив строку давності кримінального провадження проти осіб, які напали на заявника:

порушення

Факти: У грудні 1999 року заявник, громадянин Хорватії ромського походження, і двоє його друзів напали на трьох неповнолітніх осіб; усі вони були між собою друзями. Через кілька місяців, 23 квітня 2000 року, група осіб, поміж якими були потерпілі від цього нападу і четверо їхніх друзів, напали на заявника. Під час бійки заявник вийняв ножа і двічі вдарив ним одного з нападників. Після цього один із нападників, В.В., вдарив заявника дошкою по голові. У квітні і червні 2000 року поліція допитала нападників, котрі стверджували, що вирішили напасти на заявника, щоб помститися. Поліція допитала також і заявника, і двох сторонніх свідків. У червні 2000 року заявник подав до прокуратури скаргу на шістьох відомих осіб і одного невідомого. Він стверджував, що вони напали на нього 23 квітня 2000 року і завдали йому тяжких тілесних ушкоджень. Лікарня Загреб, де заявник пройшов огляд після інциденту, надала поліції медичний висновок, у якому тілесні ушкодження були визнані тяжкими: було діагностовано струс мозку і синці на голові і на тілі, заявник перебував у лікарні протягом п'яти днів. Поліція подала до прокуратури кримінальну скаргу проти нападників. У липні 2001 року і у вересні 2002 року, відповідно, прокуратура вирішила не притягати нападників до кримінальної відповідальності, вирішивши, що тілесні ушкодження не були тяжкими, і тому ці особи мають бути притягнені до кримінальної відповідальності шляхом приватного обвинувачення за ініціативою потерпілого. Заявник розпочав таке провадження проти нападників. Згодом інший прокурор залишив без задоволення заяву про порушення кримінального провадження проти одного з нападників, В.В., вважаючи, що, відповідно до національного права, він, як неповнолітній, має бути притягнений до відповідальності за ініціативою держави. Зрештою, у лютому 2002 року суддя ювенального суду розпочав кримінальне провадження проти В.В., проте завершив його у грудні 2005 року через сплив строку давності притягнення до кримінальної відповідальності. Провадження проти інших нападників було остаточно закрито у травні 2006 року, оскільки суд проголосив, що строк давності сплинув більш ніж два роки тому.

Право: стаття 3 – Поліція негайно допитала підозрюваних злочинців, заявника та інших свідків, потурбувалась про отримання медичної довідки і подала кримінальну скаргу до компетентного прокурора. Проте, інші заходи, вжиті органами прокуратури та судами, не можуть вважатись такими, що відповідають вимогам ефективного механізму кримінального переслідування з точки зору статті 3 Конвенції. Хоча вибір способу забезпечення дотримання цього положення у сфері відносин між окремими особами належить до можливості розсуду держави, проте Суд зауважує, що згідно з відповідними положеннями національного законодавства, кримінальне провадження

проти неповнолітніх завжди має відкриватись державою. Проте, у даному випадку лише В.В. був притягнений до відповідальності компетентним прокурором, але тільки після початкової відмови, що ґрунтувалась на помилковому мотиві, що діяння, про яке йдеться, могло призвести лише до приватного обвинувачення. Коли суд нарешті порушив кримінальну справу проти В.В. - майже через два роки після інциденту - виникли два тривалих періоди бездіяльності, а кримінальна справа публічного обвинувачення була остаточно закрита у 2004 році. Що стосується шести інших нападників, то початкова помилка, а саме, відхилення скарги заявника, яка була визнана неприйнятною, ніколи не була виправлена, незважаючи на те, що четверо нападників були неповнолітніми, тому провадження проти них мало бути розпочате уповноваженою прокуратурою. Заявник порушив приватне провадження, але на момент першого судового засідання кримінальна справа публічного обвинувачення була закрита за збігом строку давності. За таких обставин, оскільки провадження було закрито через бездіяльність органів влади, Суд не може визнати, що мета статті 3, яка полягає у забезпеченні ефективного захисту від жорстокого поводження, була досягнута. Отже, не можна стверджувати, що результат кримінального провадження у справі заявника мав достатньо стримуючий вплив на відповідних осіб або був таким, що забезпечив ефективне запобігання протиправним діянням, на які скаржився заявник.

Висновок: порушення (одноголосно).

Стаття 14 – Заявник і його нападники до інциденту в грудні 1999 року належали до однієї групи друзів. Ні під час допиту в поліції, ні в його показаннях у суді першої інстанції заявник не зазначив, що один із нападників згадував про його ромське походження. Оскільки поміж нападників на заявника лише один згадав про його етнічне походження, не можна вважати, що цей аспект відіграв певну роль у нападі. У підсумку, ніщо в цій справі не вказує на те, що агресія, якої зазнав заявник, була мотивована расизмом.

Висновок: немає порушення (одноголосно).

Стаття 41 – 1 000 EUR на відшкодування моральної шкоди.